

ἡ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

Ἐφημερίς
 ποῦ διαβάσεις κι' ἀπορείς
 ὅτι βγαίνει πάντα τὸ πρωτὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ ἌΓΓΕΛΟΣ δὲν' ὀπτεύθωνος συντάκτης κι' ἰδρυτής

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν.	τριάντα κι' ἑννηακόσια καὶ χίλια νηστεία, προσευχὴ καὶ πετραχήλια	Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ.
Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δύο δολλάρια, κι' αὐτὰ εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ Ἐπιστολὰς καὶ συνδρομὰς προσωπικῶς μόνον σ' ἐμὰς		
Φύλλον πέντε καὶ τριάντα τ' ἔχεις Γιάννη; Ὅτι εἶχα πάντα		ἑννέα Μαρτίου μηνὸς κι' ὑπαλλήλων συναγενημένους

Περὶ θουνεύρων καὶ μυαλῶν εἰς ἐβδόμη δὲ νηστειῶν κατόπιν τῶν Χαιρετισμῶν

Λοιπὸν: Πάει κι' ὁ Καρνάβαλος καταλιπὼν ἡμᾶς
τὴν ὥρα, ποῦ κατέφθασε καὶ ὁ Ἄλμπερ Τομάς
κι' ἀφατὸν λύπην ἀφῆσε στὸ γένος τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἐντὸς Μαχῶν παρέοτηκεν Μεσοίας, ἀκινδύνων
ἐκτὸς τοῦ Πειραιῶς,
ποῦ γυμνασίαν ἔκαμε ὁ στόλος ξαφνικῶς.

Πάει κι' ὁ Καρνάβαλος λοιπὸν, ὑμᾶς καταλιπὼν
καὶ μετ' αὐτὸν οἱ Ρέντζηδες μέ τροπὸν ταπεινὸν
εἰς τόπον ἀναπαύσεως καὶ τόπον χλοερὸν
τώρα π' ἀρχίζ' ἡ ἀνοιξὶς παμπλήρης μυρουδιῶν,
κι' ἑαρινῶν πνοῶν
καὶ τὸν κακὸν μας, κάκιστον, κακὸν ψυχρὸν καιρὸν

Πάει κι' ὁ Καρνάβαλος λοιπὸν, ἡμᾶς καταλιπὼν
τὴν ὥρα ποῦ τὰ κείμενα μακρῶν ἐπιστολῶν
σερβίρουντ' ὡς ἀφέψημα ἀπ' τὸν Πρωθυπουργὸν
πολλὰ πραγματευόμενα περὶ πολλῶν ψευδῶν
εἰς ὥρας νηστειῶν
καὶ ὄψαι ἡμᾶς, Κύριε, ἀπὸ τὸ πονηρὸν.

Πάει κι' ὁ Καρνάβαλος λοιπὸν, ἡμᾶς καταλιπὼν
τὴν ὥρα π' ὅλοι μᾶς ζητοῦν ἐπίδομα λαμπρὸν
κι' ὑπαλλήλοι δημόσιοι ἠγέθησαν καὶ πάλι
κι' ἐσ' κώθησαν τὰ πόδια μας νὰ δείρουν τὸ κεφάλι

ὦ! τὸ λαμπρὸ μας χάλι,
μὰ, Ζήτω τοῦ Μεσοία μας; κι' ἄς λείψομι' ὅλοι ἄλλοι

Κύριε τῶν δυνάμεων! ὦ! μεθ' ἡμῶν γενοῦ!
ἀφοῦ ἔλλιπες μᾶς ἔκαμες, δίχως νιονιὸ καὶ νοῦ
κι' ἀγνώριστοι γινήκαμε καθέννας τ' ἄλλουνοῦ
κι' ὁ λόγος τοῦ Μεσοία μας, Μεσοία ἀληθινοῦ

ἐβγήκε ἀληθινὸς

κι' ἀπ' ἔξω τοῦ καθένα μας ἐβγήκ' ὁ πισινὸς

Κύριε τῶν δυνάμεων! ὦ! μεθ' ἡμῶν γενοῦ
καὶ δὸς μας πάλι τὸ μυαλὸ γιὰ ναῦβρουμε τὸ νοῦ
τώρα, ποῦ κι' ὁ Καρνάβαλος κατέλιπεν ἡμᾶς
ἔστω κι' ἂν δὲν τ' ἀπέδωκεν κανέννας τὰς τιμὰς
καὶ φώτισον ἡμᾶς
παρέχων μας καὶ βούνευρον ποῦ τόσον ἐκτιμᾶς
Μὰ δόσε μας καὶ δύναμι καὶ γνώμας φωτεινὰς
καὶ σποῆξε μας στοῦοῖκου μας τὰς θύραςμας ὡς περνᾶς
νὰ δείξωμεν, νὰ διώξωμεν ἐμπόρους ἱερῶν
εἰς ἄλλην γῆν πολὺ μακρὴν νὰ σύρουν τὸν χορὸν
ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν
νὰ διώξωμεν τὸ μίασμα τὸ τόσον φοβερὸν

Ποῖδ' μίασμα; Θεούλη μας Ἐσὺ μονάχα ξέρεις!
κι' ἀπορῶ τόσον καιρὸ κι' ἐσὺ πῶς ὑποφέρεις
Γιὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ Στὸ λέου ἀληθινὰ
φέρε μας χρόνια εὐτυχῆ, τὰ νέα τὰ στερνὰ
λεφτὰ στὸν κορβανᾶ
ἄλλοιῶς φωτιᾶ καὶ κάψε μας! κι' ἄς χάσῃ; τὰ ... σπερνὰ!

Καὶ μὰ εὐχὴ στὸ Νοταρᾶ
καὶ τὴν Καλὴ του τὴν Κυρᾶ
Τώρα ποῦ φεύγεις Νοταρᾶ
γιὰ τῆς Κερκύρας τὰ νερὰ
καὶ ἡ Καμπάνα ζωηρὰ
τὴν λύπη ἀσθάνεται βαιθεῖα
μέσ' τῆ φτωχῆ τῆς τὴν καρδιά.
Μὰ στὴ μεγάλη σου χαρὰ
Νομάρχα κὶ ἄλλη μιὰ φορὰ
Σὰς ψάλλει μετ' εὐχῆς θεομῆς
νὰ ἦσθε πάντα εὐτυχεῖς!!

**Συστάσεις τῶν Ἐπιτροπῶν
τῶν ἑορτῶν, χωρὶς λεπτόν.**

Λοιπὸν ; Μεγάλ' ἢ Ἐπιτροπαὶ συνέστησαν σπουδαίως
κ' ἀνθρώπων σπουδαιότατων, τὰ μᾶλλα πάντη νέων,
πλὴν λίγων γηραλέων
καὶ γύρω, γύρω ψάλλουνε μὲ στόμα κεχρηαῖον
οἱ Πατρινοί, ποῦ κάνουνε ἐκ κρέσεων σαρμάκο !
Τρεῖς περδικούλες κάθονται καὶ βάνουν τὸν Ταμπάκο !

Εὐγε λοιπὸν τοῦ Γερμανοῦ ἡ πόλις, ἡ ὠραῖα
ποῦ καρτερεῖς νὰ σόφθουνε τὰ ἱερὰ ὀστέα,
ἐνῶ θὰ ψάλλῃς κλέα,
κ' ὅμως ἀκόμη δὲν κινεῖς ἀκόμη τὸ ποδάρι.
Εὐγε ἡ Πόλις τῶν Πατρῶν ! ποῦ ἔχεις τέτοια χάρι
κ' εἰς ἑορτῶν Ἐπιτροπὰς προσφέρεις ἓνα δυάρι !

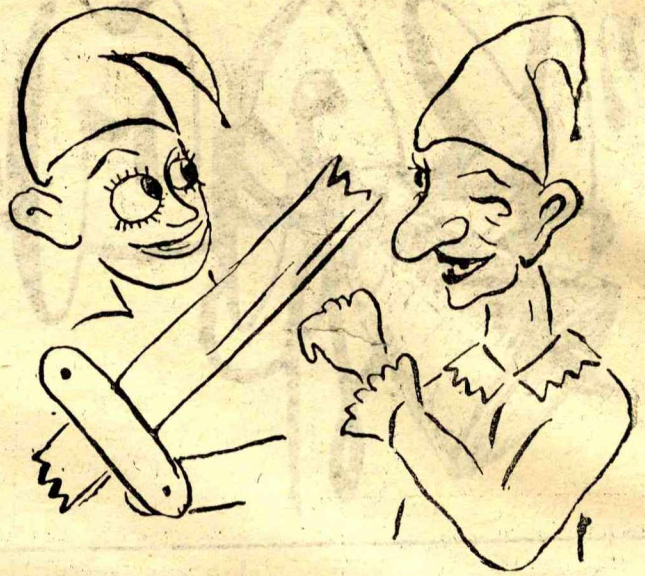
Μπράβο σου, Δήμαρχε κλεινέ, ποῦ συζητεῖς προοιύμως
μ' Ἐπιτροπὰς τῶν ἑορτῶν σπουδαίως τε κ' εὐθύμως,
ἀφοῦ εἶσαι σὺ ὁ Δῆμος
κ' ἀφοῦ σ' ἐβγάλαν Δήμαρχον ὁ Παντελής, ὁ Θύμος
ὁ Νικολῆς, ὁ Κωνσταντῆς, ὁ Παναγῆς κ' ὁ Ντίνος
καὶ δυὸ ἀκόμη, δηλαδή, ὁ ψιλικὸς κ' ὁ Θρηνοῦ !

Μωρὲ Δήμαρχε νισάφι
σὺ ξεδεύεσαι πολὺ
κ' ὅμως πάλιν τὸ συνάχι
φεῦ ! τὸν Δῆμον σ' ἀπειλεῖ
μὰ σὺ πάντα δόσ' του νάχη
μὰ τοῦ δίνεις στὸ στομάχι
Δήμαρχέ μου, Παραλῆ

Μὰ δῶ θάρθουνε καὶ ξένοι, ἐξ - ὀκτῶ Μητροπολίται
ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς χώρας, ὑπουργοί, ποῦ τοὺς καλεῖτε
βουλευταὶ καὶ Τριπολίται
θάρθουν ξένοι Διπλωμάται, τόσοι Δήμαρχοι καὶ ἄλλοι
χάριν γούστου, ἢ λατρείας, πολυποίκιλοι, μεγάλοι !
Πῶς λοιπὸν θὰ εἶν' ἡ πόλις ; Μ' αὐτὸ πῶχει τώρα χάλι ;
Τότε τί γιορταῖς ζητεῖτε ; τί τοὺς ξένους συγκαλεῖτε ;
τί προγράμματα μεγάλα ἔως τώρα συζητεῖτε ;
ἢ φτηνότερο ζητεῖτε ;

Ποῦ θὰ βροῦν νὰ στεγασθοῦνε ὅσοι ξένοι ἐδῶ θάρθουνε ;
Μ' ἓνα δυάρι ἀπὸ τὸν Δῆμο, ὅλ' αὐτὰ πῶς θὰ γενοῦνε ;
καὶ συντόμως : Τί θὰ ἰδοῦνε ; Τί θὰ φάνε ; τί θὰ ποῦνε ;

Πῶς ; ξεχνᾶτε τὰς μεγάλας, ποῦ λαμβάνετε εὐθύνas ;
Ἡ **Καμπάνα** ; δὲν ζητάει, ἀν καὶ κάνει κρά ! τῆς πείνας
δάφνας, δόξαν καὶ μυρσίνας
Μὰ τὴν Πόλι στολισμένη, ὅπως πρέπει σᾶς ζητεῖ
ἀφοῦ ἔτυχε νὰ εἶνε τοῦ ἀγῶνος ἐκλεκτὴ
κ' ὅσοι ἔρθουν νὰ τῆς ποῦνε φτοῦ ! νὰ μὴ μᾶς βασκαθῆ.
Γ' αὐτὸ πρωτοῦ νὰ γίνουνε σημεῖα τε καὶ τέρατα
καὶ μᾶς ἀνακατέφουνε τοῦ Βελζεβούλη κέρατα
κ' ἀρχίσουμε **καμπάνισμα**, ποῦ ν' ἀκουσθῆ στὰ πέρατα
μὲ λίγα λόγια ὀμιλῶ,
Ἐπιτροπαί, καὶ σᾶς καλῶ
πολὺ νὰ βάλετε μυαλό !!

**Γιὰ τὴν «Πατραϊκὴ Μανδολινάτα»
ὁ Φασουλῆς μὲ τὸν Πασχάλη
τὰ λένε μέσ' τῆ στρατά
ἀπ' τῶν χορῶν τῆ ζάλῃ.**

- Φ.—Εἶδα λουλούδια διαλεχτὰ μέσ' τὸ χορὸ π' ἀνθίζουν
καὶ μάτια τόσα ὀλόγλυκα καὶ μάτια ποῦ σουβλίζουν
τὴ Νικολέττα εἶδα κ'εὶ τὴν ξακουστὴ δασκάλα,
κουκλίτσα γιαπωνέζικη τὴν Κίτυ σὰν τὸ γάλα,
καὶ τὴν Τασσία τὴν γλυκειά, μὲ τὰ γλυκά της μάτια
ποῦ σοῦ ραίζουν τὴν καρδιά, τὴν κάνουνε κομμάτια.
- Π.—Κι' ἐγὼ εἶδα τὴ Δογάνη μας μέσ' τὰ γαλάζια μέσα
μία νεφέλη ἀληθινή, τὴ Νίτσα μὴ κοντέσσα,
καὶ πρὸ παντός τὸν κύριο καὶ τὴν κυρὰ Κουβέλη
ποῦ ὅταν εἶχε τὴ γιορτὴ τοῦ ἔστειλες τὸ μέλι.
Κι' ἐγὼ τὸν εἶδ' ἀκούραστον, καὶ δύο μάτια πλάνα
τῆς γλυκνιάτης τῆς Ναούμ, ποῦ μοιάζει Σεβιλιάνα
κ' ὁ Διακίδης ἦτανε κ' ὁ κύριος Σμπαρούνης
σὰν ἥλιος ἄσπρος. κάτασπρος κ' ὁ Φίλιππος Δεστούνης
κ' ὁ φίλος Σωτηρόπουλος π' ἐφόρει τὰ γιαλιά του
κ' ὅλοι γι' αὐτὸν ἐλέγανε καὶ γιὰ τὴν ὠμορφιά του
καὶ ἡ Ντουνιά κ' ἀπὸ ψηλὰ ὁ Γκίκας σὰν τὴ στέκα
κ' ἡ Οἰκονόμου ὀλόχαρη, ἢ Ὀλγα ποῦ ἐπέτα
κ' ἡ Φέτζιν κόρη καὶ Μαμὰ χαροῦμεναις κ' οἱ δύο
καὶ ὁ Μπαμπᾶς ἀπὸ κοντὰ ποῦ κᾶναν ἓνα τρίο.
- Φ.—Ἦταν κ' ὁ Γιῶργος μὲ αὐτούς.
- Π.— Τὸ βλέπω ἔχεις μάτι.
- Φ.— Ἄν ἔχω ; ἀφοῦ γνῶρισα τὸν Πέτρο Μαυρομάτη
κ' ἐρασιτέχνας διαλεχτούς, τὸν Παπαζαφειρόπουλο
τὸν Παντελῆ, τὸν Βουτσινᾶ τὸν Νιόνιο Τσουλουχόπουλο
καὶ τὸν γιατρον Ἐμμανουῆλ τὸν Τάκη Οἰκονομόπουλο
τὸν Συμβολαιογράφον μας τοῦπίκλην Δημητρόπουλο
π' ἐκάθητο στὴν ἄκρα
μὲ τὴν τρανὴ φαλάκρα
καὶ τὴν κυρία του μαζῆ, καὶ τὴ γλυκειά τους Εξένη
τὴν κόρη τοῦ Δαράβαλη π' ἀπ' τὸ χορὸ δὲν βγαίνει
καὶ τὸν Καράλη Μιχαῆλ, τὸ Γιάννη τὸ Ραντόπουλο.
- Π.— Δὲν εἶδες τὸ Μικρούτσικο καὶ Σιά τὸν Κυριακόπουλο ;
Κυριάκο καὶ τὸν Νικολῆ τὸν Παπαζαφειρόπουλο ;
Δὲν εἶδες Ἀνδρεόπουλους, τρεῖς ἀδελφοὺς ἀντάμα ;
τὸν Καράλη Γεώργιον καὶ Σιά, σωστὴν ἡρεκλάμα ;

Φ.—Δὲν εἶδα γιὰτ' ἐπρόσεχα νὰ ἰδῶ καὶ τὸν Μπουγιούκο τὴν ἀδελφή του ἀπὸ κοντά, τὸν Τάκη σὰν τὸν Κοῦκο καὶ τὴν Σπηλιωτοπούλου μας καμαρωτὴ Ἑλένη μὲ τοὺς γονεῖς της, ποῦ κι' αὐτὴ ποτὲ δὲν ξάποστένει.

Π.—Τοῦ Γιάννη τοῦ Γιαννόπουλου ἐξέχασα τὴν Τούλα ποῦ τὰ λαχεῖα σωρηδὸν αὐτὴ καὶ μόνη ἐπούλα π' ἀρίστευσε στ' Ἀρσάκειο, ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα μιὰ πεταχτὴ καὶ νόστιμη, γλυκεῖα μὲ φρονιμάδα.

Φ.—Κι' ἐγὼ παρόλ, ἐξέχασα τὴν Πίτσα Παπαγιάννη τὴν Οὐρανία Βούλγαρη, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀλμπάνη καὶ τὴ Μερόπη μὲ τὰ ρόζ τοῦ Μαυροθανασίου τὸν Χρήστο Ἀσημακόπουλο, νέου τὰ μᾶλλ' ἀξίου καὶ μὲ τὸ Μαῦρο τὸ βελούρ τὴ Βάσω Ρουχωτᾶ τὸν Πρόεδρον καὶ φίλτατον, τὸν Γιώρ' Καλιβωκᾶ τῆς Τσόφα, τὸν Ἀντώνιον τρυτέστιν τὸν Καρμπόνη τὸν Γιώργο Μιχαλόπουλο, χοροῦ ἀξίαν μόνην.

Π.—Κ' οἱ Παπαβασιλείου μας ἀδελφία ἀγαπημένα ἦσαν κι' αὐτοὶ μὲς τὸ χορὸ, σὰν πάντα, μονιασμένα κι' ὁ Μῆτσος Κανελλόπουλος καλὸς ἰρασιτέχνης κι' ὁ Γιώργος ἀδελφὸς αὐτοῦ, ποῦ καίζει μετὰ τέχνης κι' ἡ ἀδελφή μου νόστιμη, κ' ἡ μάνα τους κοντὰ τους ἀλλὰ καὶ ὁ Καλιβωκᾶς βιολίστας, στὴ σειρὰ τους, καὶ ἡ Λουίζα ἦτανε, ποῦ λὲν Τσουλουχοπούλου κι' ἡ Βάσω ἀπὸ τὴν Τράπεζα ἡ Οἰκονομοπούλου καὶ ὁ Μπατζάκης ἀνεψιὸς τοῦ θεῖου του, κι' ὁ θεῖος κι' ὁ Μιχαὴλ ὁ Ράινελ πιανίστας πρώτης, φίνος!

Φ.—'Αμ' ὁ Βαρδάκης

Π.— Ἐξοχος! κι' ὁ Τζιάκομο Ἀρθούρος ὁποῦ τὸ βιολοντζέλο του τὸ παίζει πάντα ντοῦρος κι' οἱ ἀδελφοὶ Χυτήρηδες ποῦ χύνουν μελωδίες μέσα στῆς τόσες εὐμορφιᾶς καὶ τόσαις εὐωδίαις, κι' ὁ Γασπαράτος ὁ Ἀντρέ, κι' ὁ Τσέντος μὲ τὴν Τρόμπα κι' ὁ Γιώργος, τὸ σαξόφωνο, κι' ὁ Ματαράγκας, μπόμπα!!

Φ.—Μπόμπας ἐγὼ;

Π.— Ἄμ' κάλιο ποιός; Σὰν βλέπεις ὡς οἱ ἄλλοι καὶ δὲν τοὺς ψάλλεις ἐπαινον σ' αὐτὸ τὸ καρναβάλι ποῦ παίζουν τόσο ἔξοχα, ποῦ σ' ἤρχετο μιὰ ζάλη καὶ μὲ κομμάτια ὄμορφα καὶ νέα, βρὲ χαμάλη!

Φ.—Τότε κι' ἐγὼ τοὺς ἐπαινώ κι' ἂν θὲς νὰ μὴ μπεχθοῦμε πάψε νὰ βροίξης γιὰτ' εὐθύς ἀμέσως θ' ἀρπαχτοῦμε κι' ἄλλο δὲν συλλογίζομαι ἀπ' τὸν καλὸ Θανάση τὸν φίλο μου Ευλόκοτα, ποῦ ἐδῶθε θὰ μὲ χάση.

Π.—Μὰ μὴν ξεχνᾶς κοντὰ σ' αὐτούς, ἂν ἔχεις φρονιμάδα τὸν Τάκη, Ἀγησίλαο, τὸν Στέφο, στὴν ἀράδα γιὰ νάχουνε κ' οἱ στίχοι σου, ἀκόμη νοστιμάδα!

Φ.—Κι' ὅμως μ' αὐτὸ δὲν σώζεσαι... ἐξέχασες καλλίστους.

Π.—Τὸ ξέρω! Οὔτ' ἀνέφερα, σὰν σοῦπα τοὺς χειρίστους. Ἐπειτ' ἂν θέλεις νὰ γραφοῦν ὅσ' ἦσαν στὸ σαλόνι ἔπρεπε νάταν ἡ «Ζουρνάλ» «Καμπάνα» σὰν σεντόνι γι' αὐτὸ ἐλπὶς ἀπόμεινε σ' ἐμέ, ἡ συγγνώμη μόνη!

Καὶ λάθος σημειῶ φρικτὸ

ἀπὸ τὸ Φιλοδασικὸ

Ἄδικο τρανὸ καὶ κοῖμα

μέσα στοῦ χοροῦ τὴ ῥίμα

τὸν Κοζάκο νὰ μὴ γράψω, ἰδρυτὴν καὶ στυλοβάτην Πρόεδρον τε κι' ἐπιστάτην πρῶτον μέσα στὸ χορὸ, πῶς ἐξέχασ' ἀπορῶ ἀπ' τὸ Φιλοδασικὸ καὶ θερμῶς ζητῶν συγγνώμην, τέτοιο σφᾶλμα διορθῶ κι' εὐθαρσῶς ἐπανορθῶ.

Καὶ τὸν Γορτυνίου χορὸ

ψάλλουν χροοῦμενοι κ' οἱ δυὸ

Φ.—Ἐνα μπουκέτο μὴν ξεχνᾶς καὶ τὸ Δημοτικὸ μὲ τὸν Τρομπολιτσιώτικο τῆς Κυριακῆς χορὸ.

Π.—Ἐνθυμοῦμαι καὶ θαυμάζω καὶ τὰ μάλιστ' ἀπορῶ π' ἀπεφάσισαν καὶ τοῦτο εἰς ἐτοῦτον τὸν καιρὸ κι' ἔσμιξαν ἐκεῖθε μέσα Ζάιτουνα καὶ Δημητσάνα κι' ἔχασ' ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα τὴ χορὸν καὶ νταβατοῦρι, καρναβάλι ἀληθινὸ Γορτυνιώτες, Στεμιτσῶτες φουστανέλλα καὶ στενὸ καὶ πολλοὶ Μαγουλιανίτες, ἀλλὰ καὶ Λαγκαδινοὶ καὶ γλεντζέδες πέρα, πέρα καὶ ὀλίγοι Πατρινοί.

Φ.—Εὐγε τους, λοιπὸν Πασχάλη! Κι' ἔλα παίνεψ' τους κι' ἐσύ, ποῦ χορέψαν καὶ γλεντῆσαν δίχως...μπύρα καὶ...κρασί!! Πὲς γιὰ τὸν Τριανταφύλλου Πρόεδρο καὶ Δικαστὴ εἰς τὸν Πύργον πρῶτον, πρῶτον, οὐ ἢ δρᾶσις θαυμαστὴ καὶ τὸν Τάκη τὸν Γαρέζο μὲ τὴν ὄμορφη μνηστὴ τὸν Κωστόπουλο τὸν Γιώργη, ποῦ μετὰ τοῦ Σαφαρῆ σὰν τὰ ξύλα καμαρώνουν, τὸν καθένα χορευτὴ καὶ τὸ Σαφαρῆ πρὸ πάντων, ὅστις κάποτε ξυπνᾶ, καὶ τὰ χέρια του κουνᾶ.

Π.—Κι' ἐγὼ ψάλλω τὸν Κατσίνη δικαστὴ, τὸν ἀδελφὸ του τὸ γιὰτρὸ π' ἀπ' τὴν παρῆα ἔχει βοῆ τὸ διάβολό του τὴν ὠραία του τὴ νύφη Ζατουνίτισσα κι' αὐτὴ τὴν Σπανοῦ Ἀγγελικὴ.

Τὸν Ἀναστασόπ'λο Τάσση, τὰ παιδιὰ του, τὰ κορίτσια ποῦναι πάντοτε ἐν τάξει κι' οὔτε κάνουνε καπρίτσια τὰ δλόδροσο κορίτσια μὲ τὴν γτάμα τους Μουδάκη καὶ τὸν Μῆτσο Θεοφίλου τὸν Σπανὸ προσεῖ Τάκη καὶ τὸν Κώσταν τὸν Τριάντην π' ὅλο στρίβει τὸ μουστάκι καὶ τὸν Νίκον μὲς τὴν μέση σὲ κορίτσια ντομινὸ ποῦ τοὺς ἔκρυβαν τὰ κάλλη τὰ χυτὰ μὲ τὸ στανιὸ

Φ.—Σοῦ προσθέτω ἐπειγόντως τὸν Τριανταφύλλου Ἐφέτην καὶ τὸν δικαστὴν Φραγκούλην καὶ τὴν...ἂν τὴν ξέρεις πὲς τὴν!

Π.—Τὴν Κρινάκου, λὲς κοπρίτη τὰ κορίτσια τοῦ Τελώνη!

Φ.—'Αμ! αὐτὸ τὸ θεωρεῖο πῶς ἀνάβει καὶ κορῶνει!

Ἄπο κει ἀρχίζ' ἡ μάχη κι' ἡ ἐπίθεσις τοιαύτη ποῦ σοῦ λέω ἰδιαίτερος, γράψε μπόλικα γιὰ δαῦτη.

Γράψε καὶ τὸν Κατσαντόνη ποῦ ἐφόρει, φουστανέλλα.

γιὰ τὸ Διαουρτᾶ, ποῦ περνεὶ γιὰ μνηστὴ του κόρη τρέλλα! Τὸν Ρηγόπουλο Βασίλη, ὅστις διαρκῶς ἐγέλα τὴν μελαγχροινὴ κυρὰ του ζωηρὴ κορμοστασιὰ

Π.—Δὲν μοῦ εἶπες πῶς τὴν εἶδες τέτοια ἐσὺ ξετσιπωσιὰ τὸν Χαρίλαον Μουδάκη τὰ τὸν βάλῃ μὲ ζόρι, ἂντ' ἐκεῖνου, ὁ Βῆτα Γιώργος νὰ φυλάῃ τὸ πανοφόρι;

Φ.—Μὰ τοῦ ἔδωκε βραβεῖο τῆς κονιάρδας τὸ σημεῖο!

Π.—ὦ! βραβεῖο! Τί βραβεῖο ἦτο αὐτὸ βρὲ κουτεντὲ;

ἢ τὸ βάρος ἀπ' τοὺς ὄμους σ' ἄλλον τῶρριξε κουτὲ

Φ.—Γράψε γιὰ τὸν Παπαδόπ'λο χημικὸ τοῦ Τελωνείου μετὰ τοῦ Ἀνδριοπούλου Θῆτα βέρου Γορτυνίου, Γράψε διὰτὸν Τσακίρη τὸν γιὰτρὸ μὲ τὴν κυρὰ του, καὶ τὸν Σιώρη, τὴν κυρία, ἀλλὰ δίχως τὰ παιδιὰ του, τὸν Χαραλαμπόπ'λο Γιάννη ζεῦγος, ἀπ' τὴ Δημητσάνα καὶ τὸν Τόφαλο τὸ Νιόνιο, τὴν ὠραία Ἰωάννα, τὸν Ἡλία τὸν Τσαούση τὴν κυρὰ, Δημητσανίταις τὸν Πραπόπουλο τὸν Γιώργη μεσ' τοὺς ἄλλους Ζατουνίτες

Π.—Πᾶω πειὰ νὰ παλαβῶσω. Πάψε τώρα μπεχλιβάνη!

Φ.—Γράψε ακόμη την κυρία και τόν κύριο Γαλάνη τόν Άνδρέα τόν Καγιάφα ἐπὶ τέλους ζωηρό, τόν Γυφτόπουλο τόν Κώστα π' ὄλο σύρει τὸ χορὸ και κρατάει τὴ σημαία, ὡσάν βέρος Στεμισιωῆτης.

Π.—Δὲν θυμήθηκες νὰ βάλῃς τοὺς Σοφῆδες ἐν τοῖς πρώτοις τρεῖς γεράκους μονιασμένους, και γλεντῶντας ἐν ἀνθρώποις.

Φ.—Σημείωσε μαζῆ μ' αὐτοὺς τὸν Παπαζαφειρόπουλο τὸν Γιάννη Τούλα, τὴν κυρά, μὰ και τὸν Γιαννουλόπουλο ἐξαίρετον και φίλτατον τὸν Γιάννη Παπανδρόπουλο τὴν Παπαζαφειροπούλου και τὴν Δίδα Σαρδελιάνου τὸν Κώστα τὸν Πραπόπουλο ἀκόμη παραπάνου, τὸν ἀδελφὸ του ἔπειτα τον Βαρυμπόπη Χάρυ και τὸ κορίτσι τὴν κυρά με ζηλευτὸ καμὰρι ἀκόμη τὸν Μητρόπουλο, τὴν Ρόζα τὴν Λαζάνη, τὴν Μητροπούλου ἀνηψιά, καλέ, Καραμανδάνη, κι' ἐδῶθε τὸν Μακρόπουλον με τὴ σεμνὴ κυρά του, τοὺς Θάνον Γιαννακόπουλον και Γιάννην σὴ σειρά τους ἐβδομηταπενιάρηδες και τὰ κουνούσβελά τους και τῆς κυρίας τους μαζῆ, τὸν Μίμην Παπανδρόπουλο

Π.—Σημείωσε μ' ἐξαίρεσι τὸν Γιώργο τὸ Μουτσόπουλο σφοδρὸ μας ὑποστηρικτὴ με τὴν καλὴ κυρία τοὺς Πανταζαίους ποῦ ῥθανε κι' ἐδῶ ὡς ἑταιρία.

Φ.—Ἐξέχασες : Δὲν ἔγραψες γιὰ τὴν Παπανδρουπούλου τὸν Κάπα Μητροσόπουλο τὴν Ἀσημακοπούλου και τὸν Ἀσημακόπουλον τὸν Οἰκονόμου Ἡλίαν Τὸν Νί Γεωργακόπουλον και κάμε πρώτην μνείαν στοῦ Παπαλεξανδρόπουλου τὴν κόρην τὴν ἄξιαν τὴν πεταχτὴν και ζηλευτὴν, τὸν Γιώργον Παπανδρόπουλον μαζῆ με τὰ κορίτσια του τὸν Νίκον Γιαννακόπουλον μαζῆ με τὴν Ἐλένη του τὸν Γιώργον τὸν Πραπόπουλον τὸν Ἀχ Θεοδωρόπουλον τὴν διαλεχτὴ κυρά του τὸν Κάπα Δημητρόπουλον, με τὴν τρανὴ θεωρία του !

Π.—Τὸν Γεωργίου Γεώργιον πολιτευτὴν, θυμῆσου ! με τὸν Παπαγελοῦτσο μας, μωρὲ κουτὲ κουνήσου ! και με τὰ χιόνια στὰ μαλλιά και τὴν Κωνσταντοπούλου, τοῦ Ἀγγελάκη δηλαδὴ κοντὰ στὴν Φραγλοπούλου, μιά ζωγραφιά καμαρωτὴ, τὸν Χαράλαμ' Φραγλοπούλο, τὸν ὀγδοηταῆτη μας Γιαννάκη Κωνσταντόπουλον, τὸν Μίμην Κωνσταντόπουλο μαζῆ με τὴν Κατίνα τὸν Νίκο τὸν Χαϊδόπουλον, με τὴν γλυκειὰ Μαρίνα, τὸν Τάκη τὸν Κουρμέντελον μαζῆ με τὴν Ἐλένη, τὸν Κώστ' Αναγνωστόπουλον, ποῦ πάντα μπαينوβγαίνει, τὸν Γιάννη τὸν Ραυτόπουλον με ντόμιον ὡς κάτω, τὸν Παπαναστασόπουλο σπουδαῖον ἀβοκάτο, τὸν Παπανικολίου μας Δημητσανίτη, Ἀνδρέα, τὸν Βασιλείου τὸν γιατρὸ στολίδι στὴν παρέα, και τὸν Παπαχρηστόπουλον τὸν Γεώργον, τὴν κυρά του ποῦ ἔχουν φήμην ζηλευτὴν τὰ ὄμορφα κατὰ του και τὸν Δογάνη Δημητρόν, μετὰ τῶν δεσποινίδων και τὸν Βασίλην Κόκαλη με τὴν κυρά του εἶδον.

Φ.—Τὰς Παπαμικροπούλου μας, θυμῆσου πρὸς τοῖς ἄλλοις τὰς Σούλου γράψε, μὴ ξεχνᾶς, γιατί μεγάλως σφάλλεις, τὴν Μάρκου ἀκόμη τὴν μικρὴ πολὺ χαριτωμένη, τὴν Καίτη τοῦ Χαϊδόπουλου ἐξαίρετα ντιμένη, τὸν Τάκη Κωνσταντόπουλον ἐξαίρετόν μου φίλον πῶχαμε κόσμον νὰ πετᾷ στὸν οὐρανὸν τὸν πῖλον μὰ σφίγχα πῶχει τὸ κεντρὶ γκυκὸ ὅμως σάν τὸ μέλι

τὴν Ἀθηναῖα του ταιριαστὴ, ποῦ φάρμακα δὲν θέλει,, τὸν Παπαδημητρίου μας κυρία Εὐτυχία τὸν Τάκη Γιώρμαν κυνηγὸν σπουδαῖον, στὰ στρουθία, ἀφοῦ πηγαίνει κι' ἔρχεται τυροβολῶν τὰ πάντα και πρὸ παντὸς στ' ἀστεία ἀλλὰ κομίζων ἀδιανὴν τὴν θαυμασίαν τσάνταν. Καὶ τώρα κάθησε νὰ φᾶς κι' ἐσὺ τοὺς ταραμάδες νηστεία γὰρ και προσευχὴ, ἐλίτσαις κι' ἀνανάδες και τοῦ Ἀνδρέα ζήτησε, ποῦ κόβει τοὺς χαλβάδες νὰ φᾶς χαλβά, ὡς πάντοτε μαζῆ του τρώει ὁ Γιάννης π' ὁ Νούφρης λέγει γιὰ κουτόν, ἀλλὰ τί νὰ τοῦ κάνης!

**Εὐχομαι τοὺς Θεοδωρῆδες
τοὺς γλεντζέδες, ντερτιλῆδες**

Τοὺς Θεοδωρῆδες εὐχομαι μαζῆ και στὴν ἀράδα προσωρινῶς με τὸ παρὸν ἐκ στίχων μιά ὀκτάδα και λούλουδ' ἀποστέλλοντας σὲ τούτους ἕναν τόνο, πανευτυχεῖς νὰ ζήσουνε ἕως τὸν ἄλλο χρόνο, και ὅσοι εἶν' ἀνύπαντροι νὰ παντρευτοῦνε μόνο, και στ' ἄλλο φύλλο τὰς εὐχὰς δι' ὄλους συμπληρῶνω..

**Και μιά μνηστεία ζηλευτὴ
τοῦτέστιν Τούλας και Κωστῆ**

Συγχαίρομεν τὸν Φίλιππον Κωστῆν γιὰ τὴν μνηστείαν κι' εὐχόμεθα σ' ἀμφοτέρους τὴν πᾶσαν εὐτυχίαν.

Κάτω ἀπὸ τὰ Ψηλαλώνια εἰς τοῦ Μπέκου τὴν ταβέρνα κάθε βράδυ ἢ παρέαις ὄλο τῶχουν πῖνε, κέρνα με μεζέδες γλυκιάτους και κρασί ὄραιο, πῖνε κι' ὄλο Μπέκο τοῦ φονάζουν, πάντα ρίχνε γιὰ νὰ πῖνω!

Συνιστῶμεν στενογράφων τὴν Κυρίαν Ἑλλῆς, πρώτης! φημισμένην, ξακουσμένην, ποῦ θαυμάζ' ἡ ἀνθρωπότης ποῦ διδάσκει με τὰ λίγα, μὰ και δίχως φασαρία και ἂν θέλετε ἀκόμη, και με ἀλληλογραφία, Πολλὴ δὲ τὴν διακρίνει συντομία και ταχύτης Μαίρη Ἑλλῆς τ' ὄνομά της, μὰ και ἡ διεύθυνσίς της πόστ-ρεστάντ εἰς τὰς Ἀθήνας και τοῦ ἐξωτερικοῦ και λαμβάνει κάθε γράμμα, εἴτε γέρου, εἴτε μικροῦ

**Ραντεβού σὰς δίνω μόνος
εἰς τὸν δρόμον τοῦ Μαιζώνος**

Ἀθηναϊκὴ Ταβέρνα ἀνοίξε προχθὲς ὄραϊα με πολὴν πρωτοτυπίαν ὀλοκαίνουρη και νέα μ' ἀριθμὸν μονάχα δύο εἰς τὸν δρόμον τοῦ Μαιζώνος κι' ἐκεῖ πέρα προσκαλεῖ σας τῆς Καμπάνας κάθε στένος και τὸ ραντεβού σὰς δίνω ἐκεῖ πέρα ἐγὼ μόνος ἐν τῷ μέσῳ ἐξεσίων φαγιτῶν και βαρελιῶν γιὰ νὰ φᾶτε, γιὰ νὰ πιῆτε!! γιὰ κρησάκι; Νέκταρ θεῖον!! Γιὰ κουστουμῆ ἐπανοφόρια φράκα, σμέκιν και λοιπὰ ὁ Λαῖνης ξέρει μόνον τὰ τῆς μόδας μυστικὰ Ἄλλος ράπτης ἱκανότης, ξακουστὴ τυγχάνει ἐμπράκτως ἕνας μάστορας σπουδαῖος ὁ Γιαννάκης Βενιεράτος στὴν ὁδὸν Καραϊσκάκη ἑκατὸν δέκα ἑννέα, ποῦ σὲ κάμνει φιγουρίνι με τὰ σχέδια τὰ νέα

Τὰ γλυκὰ γιὰ τῆς γιορταῖς σας, διὰ γάμους και βαπτίσια μόνο ἐν τῷ Π α ν ε λ λ η ν ἰ ὠ θὰ τὰ βρῆτ' ἂν πάτε ἴσα

Γιὰ τοὺς γάμους σας γλυκὰ και μπουμπόνια ἐκλεκτὰ πάντα φῖνα θὰ τὰ βρῆτε, ἀλλὰ κι' ἐξαίρετικὰ εἰς τὸ Σ π λ ἐ ν τ ι τ ποῦ τὰ φτιάνει ὄλ' ἀριστοκρατικὰ